

Publicerad 2008-07-21 20:58 av isidore

Shamanens sista verklighet

Opieglans, apdumglans, ögonen i dans
fastfrusen, stilla, det går illa om det går illa.

Gror och växer vital,
vitaldöd från början, början utan slut
gudars skymningen den flygande tanken
med spjut och hot och glädje,
att försvinna, man ger med sig
utan vidare kamp
den är mästare på att plötslig representera alltet,
som bärnstenen i symbios
med den piprökande anden, stenen,
eller människan
utanför sin kropp
ingen av dem känner att de är något
annat än varandra
när de är ett i kvicksilverodysséens
rättfärdiga ödesväg, mjukt genom schamanens
glimrande hårsvall

Blir fast med frätande kunskapshungrande pannan
skenet släcker ögon, infraröd öken.

Draken är besegrad, den äter mig levande
och jag slukar elden i magen.

jag talade genom ljuset när jag hörde åskan

mörkrädd

för att jag fortfarande är vi medvetande

Författaren isidore med Poeter.se id #20612 innehar upphovsrätten